

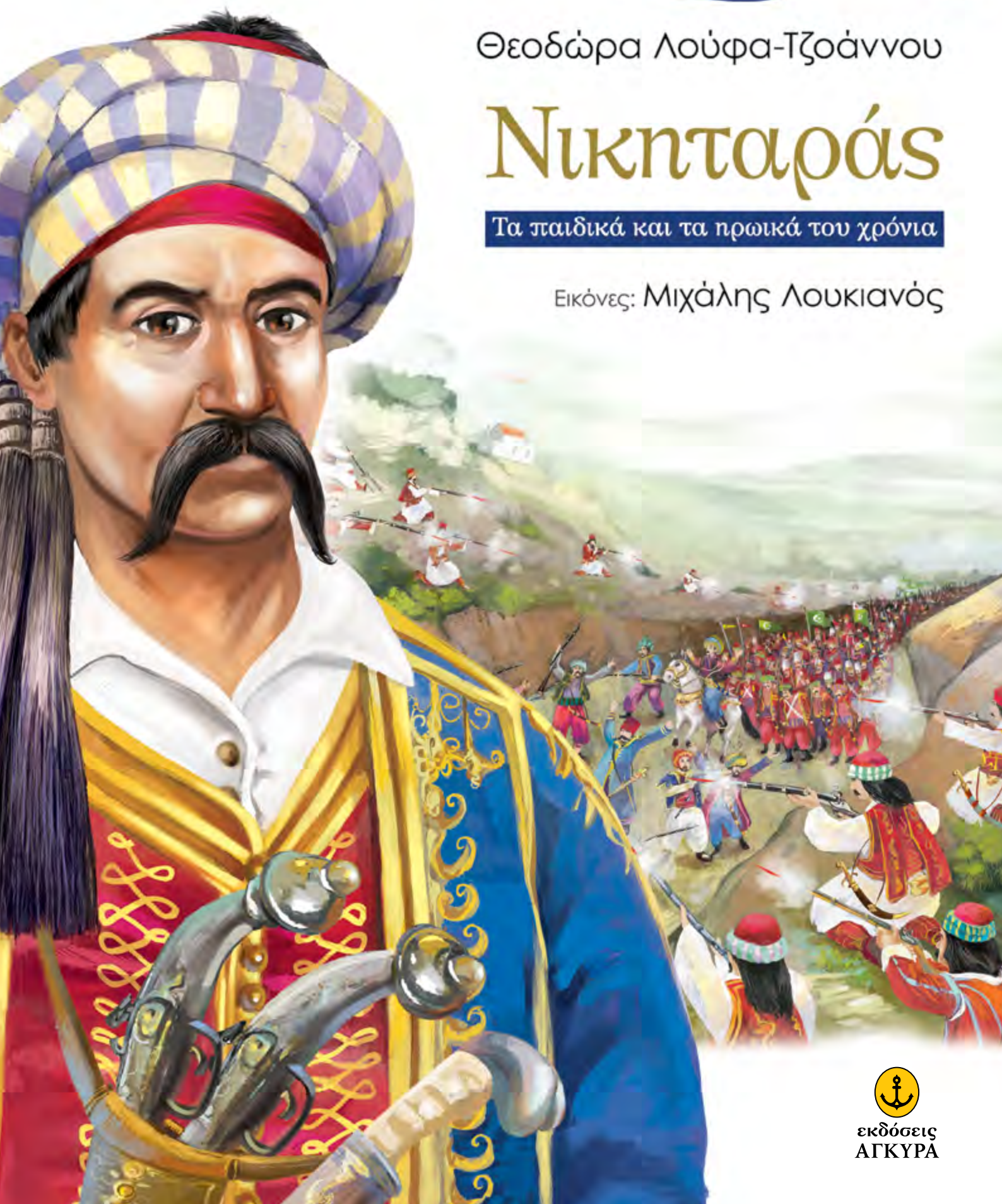
ΜΕΓΑΛΕΣ ΩΡΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

Θεοδώρα Λούφα-Τζοάννου

Νικηταρός

Τα παιδικά και τα ηρωικά του χρόνια

Εικόνες: Μιχάλης Λουκιανός

εκδόσεις
ΑΓΚΥΡΑ

Επιμέλεια - Διορθώσεις: Ναταλία Ν. Χούνου
Σελιδοποίηση - Μακέτα εξωφύλλου: Ευθύμης Δημουλάς

© 2020 ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΑΓΚΥΡΑ» Δ.Α. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α.Β.Ε.Ε.
Λάμπρου Κατσώνη 271 & Γεωργίου Παπανδρέου - Άγιοι Ανάργυροι, Τ.Κ. 13562
Τηλ.: 210 2693800-4 • Fax: 210 2693806-7
Κεντρικό κατάστημα: ΑΓΚΥΡΑ-ΠΟΛΥΧΩΡΟΣ, Σόλωνος 124 - Αθήνα, Τ.Κ. 10681
Τηλ.: 210 3837667 • Fax: 210 3837066
e-mail: info@e-agyra.gr • www.e-agyra.gr

ISBN: 978-960-547-528-4

Χώρα προέλευσης: Ελλάδα

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή μέρους ή όλης της έκδοσης, η μεταφορά σε οποιοδήποτε ηλεκτρονικό αποθηκευτικό σύστημα ή αναμετάδοση με οποιασδήποτε μορφής ηλεκτρονικά, μηχανικά, φωτοτυπικά ή άλλα μέσα, χωρίς την προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη. Ν. 2121/1993, καθώς και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν και στην Ελλάδα.

ΜΕΓΑΛΕΣ ΩΡΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

Θεοδώρα Λούφα-Τζοάννου

Νικηταρός

Τα παιδικά και τα ηρωικά του χρόνια

Εικόνες: Μιχάλης Λουκιανός

εκδόσεις
ΑΓΚΥΡΑ

Νικήτας Σταματελόπουλος ή Νικηταράς ή Τουρκοφάγος ή ο φτωχός Νικήτας. Όπως κι αν τον πούμε, είναι βέβαιο ότι θα νιώσουμε συγκίνηση, αγάπη και θαυμασμό μπροστά στη σεβαστή του μνήμη. Γιατί ήταν ο ήρωας που ξεχώρισε για τη γενναιότητα, την τιμιότητα, το θάρρος και την ανθρωπιά του.

Ήταν το θηρίο την ώρα της μάχης, που γινόταν αρνί όταν σταματούσε. Σήκωσε στους ώμους του τραυματισμένους εχθρούς για να τους σώσει κι ας τον αποκαλούσαν τουρκοφάγο. Η οικογένειά του πεινούσε, αλλά έφευγε χωρίς να πάρει το παραμικρό από τα λάφυρα μετά από κάθε μάχη.

Αυτός ο ήρωας που φοβήθηκαν οι αντίπαλοι και θαύμασε ο κόσμος, αξίζει να μπει στο σπίτι, στην καρδιά και στη μνήμη μας, όχι μόνο για να μάθουμε την ιστορία μας, αλλά, κυρίως, για να γίνουμε καλύτεροι άνθρωποι.

Βρισκόμαστε στα 1782. Τριακόσια είκοσι εννέα χρόνια μετά την άλωση της Πόλης, και οι Έλληνες εξακολουθούν να είναι σκλαβωμένοι στους Τούρκους.

Ψηλά στον Ταϊγγετο βρισκόταν ο καπετάν Σταματέλος με τον νταϊφά¹ του, όταν ένας γνωστός τουπραματευτής², του έφερε τα ευχάριστα νέα. Η γυναίκα του, η αγαπημένη του Σοφία, του χάρισε ακόμα έναν γιο. Ενθουσιάστηκε ο καπετάνιος και κάλεσε τονπραματευτή να τον τρατάρουν για τα καλά νέα που τους έφερε. Ανάμεσα στις ευχές και τις χαρές, ο επισκέπτης πρότεινε στονπατέρα να του βαφτίσει το νεογέννητο. Εκείνος δέχτηκε ευχαρίστως και σε λίγο οι δυο άντρες πήγαν μαζί στο εκκλησάκι του Αγίου Νικήτα, που βρισκόταν εκεί κοντά, να ανάψουν ένα κερί για να ευλογηθεί η κουμπαριά τους. Προς τιμήν του αγίου μάλιστα, αποφάσισαν να ονομάσουν το παιδί Νικήτα.

Ο μικρός Νικήτας μεγάλωνε κοντά στη μητέρα του. Σπάνια, και συνήθως νύχτες, έβλεπε τον πατέρα του. Μια τέτοια νύχτα, τον ξύπνησαν ψίθυροι και κατάλαβε πως είχε έρθει ο πατέρας. Ανακάθισε, έτοιμος να πεταχτεί από τα στρωσίδια για να ριχτεί στην αγκαλιά του, αλλά αυτό που άκουσε τον έκανε να παγώσει.

«Όχι, Σοφία μου. Δεν πρόκειται να πάρω και τον μικρό κοντά μου. Φτάνουν οι δύο μεγάλοι. Τον Νικήτα θα τον κάνουμεπραματευτή, σαν τον νονό του, ή θα του μάθουμε κάποια τέχνη, για να ζήσει και ένας από μας με ασφάλεια».

Τον έπνιξε το παράπονο τον μικρό και ξέσπασε σε απαρηγόρητο κλάμα. Όταν ξημέρωσε δεν μπόρεσε να κρατηθεί. Πετάχτηκε από τα στρωσίδια και έτρεξε στη μητέρα του.

1. την ομάδα του.

2. έμπορος που γυρνούσε στα χωριά.

«Εγώπραματευτής δεν γίνομαι, ούτε τεχνίτης ούτε τίποτα!» φώναξε και ξανακλείστηκε στην κάμαρά του. Η Σοφία κατάλαβε ότι άρχισαν τα δύσκολα. Προσπάθησε να του μιλήσει, να τον καλοπιάνει, μα χωρίς αποτέλεσμα. Ο μικρός είχε πειστώσει και δεν άκουγε, ό,τι κι αν του έλεγε. Κάποια στιγμή έχασε την υπομονή της και του έβαλε τις φωνές: «Θέλεις δεν θέλεις, τεχνίτης θα γίνεις!»

Και την επόμενη ημέρα τον έσυρε μέχρι το σιδεράδικο του μαστρο-Κώστα, που ήταν φίλος του άντρα της.

Ξαφνιάστηκε ο μάστορας.

«Μικρός δεν είναι για τέτοια δουλειά;» ρώτησε.

«Μικρός είναι μα έχει δύναμη μεγάλου. Κοίτα τα χέρια του και το κορμί του και θα καταλάβεις», του απάντησε η Σοφία.

Σαν τον καλοκοίταξε ο μάστορας, παραδέχτηκε πως η γυναίκα είχε δίκιο. Ο Νικήτας ήταν πανύψηλος για οχτάχρονο παιδί κι εκείνες οι χερούκλες του, που έφταναν μέχρι τα γόνατά του, έμοιαζαν με χέρια μεγάλου άντρα κολλημένα στο σώμα ενός παιδιού! Τον θαύμασε και το αποφάσισε:

«Θα τον κρατήσω...»

Έτσι ξεκίνησε η πορεία της ζωής του Νικήτα. Με το ζόρι και με το κλάμα, πριν ακόμα προλάβει ν' αντρειωθεί, κι ας έδειχνε μεγάλος. Και επειδή ήταν φιλότιμος, όσο κι αν δεν του άρεσε αυτό που έκανε, προσπαθούσε να το κάνει σωστά για να μη στενοχωρεί κανέναν. Κάθε τόσο, μάλιστα, παρακαλούσε τον μάστορα να του δώσει τη βαριοπούλα¹, να δοκιμάσει κι αυτός να χτυπήσει το πυρωμένο σίδηρο πάνω στο αμόνι.

Ο μαστρο-Κώστας, που δεν ήθελε να τον απογοητεύσει, του έδωσε μια μέρα το βαρύ σφυρί. «Για να σε ιδώ τώρα τι θα το κάμεις!» του είπε.

Έλαμψαν τα μάτια του Νικήτα. Άρπαξε τη βαριά με τις χερούκλες του κι άρχισε να χτυπάει το κατακόκκινο σίδηρο με τέτοια δύναμη, που ο μάστοράς του έμεινε με το στόμα ανοιχτό.

Αργότερα το συζητούσε με τους συγχωριανούς του γεμάτος θαυμασμό.

«Τούτο δεν είναι τίποτα», πετάχτηκε κάποιος από τους χωριανούς. «Πού να δείτε τι κάνει στα αγωνίσματα, που βάζει κάτω εικοσάχρονα παλικάρια – και λίγο σας λέω. Τρέχει πιο γρήγορα κι από άλογο, σημαδεύει καλύτερα από τον πατέρα του και πηδάει πιο μακριά κι από ελάφι. Τις προάλλες, που περνούσα από τη λίμνη, είδα κάτι που με άφησε άλαλο. Όλα τα παιδιά πηδούσαν από τη μια πλευρά στην άλλη στο πλάτος, και τούτο το παράξενο παιδί πηδούσε στο μάκρος, λες και δρασκέλιζε ένα χαντάκι».

1. ένα τεράστιο και φοβερά βαρύ σφυρί.

Νικηταράς

Μετά την πτώση της Τριπολιτσάς, σωροί ήταν τα χρυσάφια και τα μεταξωτά που άφηναν πίσω τους οι πανικόβλητοι Τούρκοι φεύγοντας.

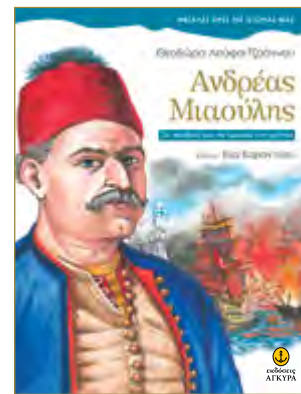
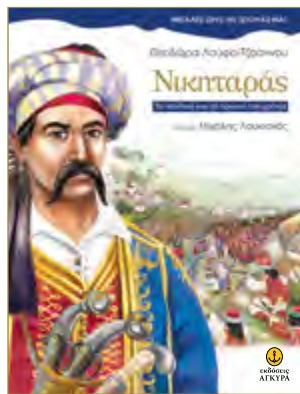
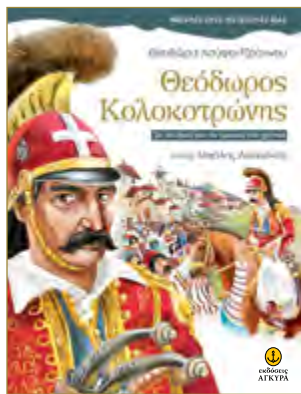
Όλοι θέλησαν να πάρουν από κάτι, γιατί ήταν στερημένοι από τα πάντα.

Ένας μόνο δεν άπλωσε το χέρι του για να πάρει το παραμικρό: Ο Νικηταράς!

Τα ρούχα του κρέμονταν επάνω του σκισμένα και λερωμένα. Μα εκείνος έφυγε όπως ήρθε, με τα χέρια άδεια. Και πέθανε ζητιανεύοντας στον Πειραιά!

Για παιδιά από 8 χρόνων και πάνω

Τίτλοι σειράς

Κυκλοφορεί επίσης

